

ԱՍՏՈՒԱԾ ԻՄ ԿԵԱՆՔՍ Է

Յաւերժալոյս Տէր,

Իմ կենաց ուրախ եւ վշտահար օրերուն, Դուն միայն ունկնդիր եղար հոգեբույն աղօթքներուս եւ քաղցր ինծի հետ հայրախնամ հոգածութեամբ, ամբողջ ութսուն վեց տարիներ, անսխալ առաջնորդութիւն տալով ճակատագրիս, որ երանաւէտ օր մը բոլոր վախճանած սուրբերուն եւ արդարներուն հետ, ես՝ անարժան ու մեղաւորս՝ ողջունեմ տիեզերալոյս փառքը:

Ով անմեկնելի էՌԻԹԻԻՆ եւ ԻՄԱՍՏՈՒԹԻԻՆ, Ի՞նչ խղճով կրնամ անտեսել զրկուած շնորհած բարիքներուդ անբաւութիւնը:

Ի՞նչպէս կրնամ անգիտամալ, տեսանելի ու անտեսանելի վտանգներէ զիս ազատագրող՝ փրկարար Աչիդ սրբութիւնը:

Ի՞նչպէս կրնամ չքացայտել Փառաւորեալիդ սիրաբերմ գեղումներով առջուն՝ շնորհապարտ սիրտս, որ պարգեւեցիր ինծի գերիմաստութենէդ շողեր, որ անգոր գրչովս ցոյց տամ աստուածային օրէնքներէդ գայթաժ մեղաւորներուն՝ յաւերժափառ մեծութիւնդ:

Դուն միշտ ալ՝ հանգստաւէտ բարձ մը եղար մահացու հիւանդութիւններուս, ամբաճիստ յենարան՝ տկարութիւններուս, զօրալիք յուսալուումներուս, սփռփամք անձկութիւններուս եւ անսպառ քաղցրութիւն ամենօրեայ ապրումներուս:

Ո՛հ, ո՛րքան պիտի ըզճայի կեանքիս տեւողութեան բոլոր օրերուն տալ՝ յաւերժութեան արժէք: Միայն Քեզմով յագեցնալ, Քեզի հետ համաձուլուիլ եւ Փառաւորեալիդ անբեկոյ լոյսերուն մէջ ապրիլ, որպէս երկնափառաբացի, ազատագրուած այս

մեղապարտ աշխարհին կապանքներէն:

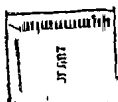
Երկրի վրայ՝ նուազագոյն օրեր տուիր մահկանացու կեանքիս, որ քաղաքապետիկ փորձութիւններու մէջ թրծուելէ ետք, բիւրեղացած հոգիով որդեգրուիմ Աստուածութենէդ ու երկնային երանութեան օթեաններուն մէջ փառաւորուիմ Միածին Որդւոյդ հետ, համապատիւ ու համափառք:

Ա՛յնքան անհամեմատօրէն մեծ ես Դուն եւ ա՛յնքան համեստութեամբ տիեզերաճանաչ, որ հրաշալոյս ստեղծագործութիւններուդ ետեւ՝ կը մնաս անթափանցօրէն սփռուած, որ մահկանացու աշխարհէն կտրուած յայն կերպարիդ ճառագայթող վսեմութիւնը:

Դուն, բարեխնամ Տէր, անհունութիւնն ես, անեզր ու անպարագելի: Դուն՝ Անեղանելի էութիւն, անչափելի մեծութիւն, անհասանելի բարձրութիւն: Դուն՝ տիեզերքն ես, նիւթական եւ հոգեկան, որ ոչ կը փոխուիս, ոչ կը սպառուի, ոչ կը մեծնաս, ոչ կը փոքրանաս, ոչ կ'աւելնաս եւ ոչ կը պակսիս: Դուն ստեղծիչն ես ժամանակին եւ սկիզբը արարչագործութեան: Դուն էութեամբ անհպելի ես եւ հոգեւորապէս ներգգալի:

Ոհ, ո՛րքան պիտի ուզէի հիմաւորք սուրբերուն բոցաշունչ հաւատով վերանալ եւ ընդելուզուիլ Անհասանելիդ հոգիին եւ մշտնջենական լոյսերուդ մէջ յաւերժանալ:

Քեզմով մեծահարուստ եմ, Քեզմով քաջառողջ, Քեզմով յաղթական, Քեզմով անպարտելի եւ Քեզմով յաւիտենական:

Միայն Դուք ես, որ կը լսես երկայնամիտ համերոտութեամբ զոյգումով քաղցրացած աղօթքները ճշմարտութենէ մոլորած մեղաւորներուն եւ վեհանձնօրէն անպարտ կ'արձակես զանոնք մեղքի եւ կապաւններէն:

Դուն տուիր սահմանաւոր կեանքիս երկնային տարածք, որ ողջ էութեամբդ իմ մէջ պարունակուիս ու զիս դարձնես Ամենակալիդ երկրպագու սպասարկու մը:

Կ'ուզեմ միայն Քեզմով լիանալ, Քեզմով փառալուրդի եւ ըլլալ մշտապես կանթեղ մը երկնային Կայսրութեանդ մէջ:

Առանց գթութեանդ շնորհիւ, խաւարակուող գիշերուան մէջ պատանդուած դիակ մըն եմ, սիրոյդ շերտին ճառագայթներէն զրկուած որբ մը, զբաւատ հոգածութենէդ անտեսուած տարաբախտ տարագիր մը:

Քեզի համար գոյութիւն չունի անցեալը եւ ո՛չ ապագան, ո՛չ երէկը եւ ո՛չ վաղուան օրը, ո՛չ ալ ճշդուած սահմաններ ու հանգրուաններ:

Դուն անծայրածիր տիեզերքն ես, որպէս նիւթ, որպէս հոգի, որպէս անպարագրելի մարմին եմ որպէս անմեկնելի եւ անսահմանելի իմաստութիւն:

Դուն ամէն ինչ ես մեզի համար եւ մենք ոչինչ՝ Քեզի համար:

Ջերօ մըն է մարդը, առանց Ամենագործի պաշտպանութեան: Բայց այդ գերօն, երբ սրբալոյս Անունիդ իմ կը դրուի, կը դառնայ միլիոնատեր, կը դառնայ յաւիտեակամ արժէք երկրի վրայ ու երկնքի մէջ:

Դուն, ո՛վ Բարեբար, կրնաս առանց հրկիզուելու արեւները գրկել, մոլորակէ մոլորակ սաւառնիլ, ովկիանոսներու յատակը սուզուիլ եւ տիեզերքը փետուրի թերթութեամբ օդին մէջ

բառնալ:

Մացառուտի ամենավայրագ գազաններուն անզուսպ բնագոյները կը սանձուին ու երկիւղով կը խոնարհին Աստուածութեանդ կամփիդ առջեւ:

Ափսո՛ս սակայն, որ մարդ արարածը ապերախտ ու ապերասան է եւ անպաշտօրէն կը ժխտէ հայրագործով մատուցումներդ:

Դուն միայն, ո՛վ առաքինագարդ հոգի, ի բնէ բարի ես, ի բնէ սէր, ի բնէ ողորմած, ի բնէ բարեգութ եւ ի բնէ վեհանձն ու անկիշաչար:

Տէր, կը պաղատիմ սիրոյ շերտին գագաւմով, որ Հոգւոյդ ճառագայթներէն շնորհագրկուած ամբարիշտներուն իմաստութիւն եւ շնորհք տաս, բայց կը խնդրեմ քեզմէ, որ նախ ինձմէ սկսիս:

Ո՛րքան մեծ է երկայնամատութիւնդ, որ անհատնում ժամանակ կը սպառես ու կը սպասես, որ մեղաւորը դարձի գայ եւ զոյգումի արցունքներով քաւէ իր մեղքերը:

Ի՛նչ փառք ու պատիւ մոլորածներու համար, որ ամենեւեւին համբերութիւնդ չի սպառիր, հոգատարութիւնդ չի դադրիր, հսկողութիւնդ չի պակսիր, բարութիւնդ չի տժգունիր, սիրոյ պարգեւներդ չեն կասիր, առատաձեռնօրէն եւ վեհանձնօրէն կը ներես, առանց անիրաւին եւ արդարին միջեւ զանազանութիւն դնելու:

Ո՛րքան մարդկային ապերախտութիւնը կը կարծրանայ եւ ողորմութիւններուդ դէմ կը շղթայագերծէ իր գրաստական բնագոյներուն վայրագութիւնը, դուն կը ներկայանաս առաւել՝ բարի, առաւել՝ ներողամիտ եւ առաւել՝ զբաժ:

Երբ վիշտերու մէջ խորատոյգ՝ ապաւինեմք եմ գթութեանդ, չեմ

յուսախարուեր: Երբ մահացու փորձութիւններու դէմ՝ փարեք եւ Ամենագօրիդ, չեմ յուսախարուեր: Երբ անիրաւութիւնը չարամիտ վկաներով մաքառեր է անմեղութեանս դէմ՝ վստահեք եւմ Ամենակալիդ պաշտպանութեան:

Դուռն, ո՛ր խոնարհներուն մէջ խոնարհագոյն Տէրը, Օրհնութիւններովդ ողողեր ես երկար կեանքիս օրերն ու տարիները եւ չես թողեր, որ բշտիմ մեղէին տղմոտ հոսանքներէն:

Ամէն անգամ, երբ գրկուածիս

ինչէն, բան մը տուեր եւ հացակարօտ չհաւորին, Դուռն տուեր ես ինծի ամէն բան:

Տուեր եւ ուրիշին ժամանակաւորը եւ անցողականը, Դուռն շնորհեք ես ինծի յաւիտեականը:

Երկէն աննշան նուէր մը տուեր եւ ժողովուրդիս ու հայրենիքիս, Դուռն տուեր ես ինծի ամբողջ երկինքը:

Յաւիտեաններու մէջ փառաւորեալ ես, Քեզի ԿԱՆՁԵԼԷՍ ԱԼ ԱՌԱՋ, ինչպէս ըսած է, բոլոր ժամանակներու անգուգական աղօթողը, հանճարեղ ԳՐԻԳՈՐ ՆԱՐԵԿԱՑԻՆ:

ՄԻՆՁԵՒ ՀԱՆԳՐՈՒԱՆ

(Հետագայ դաստիարակիչ մանրավէպը գրած եւ այս աղօթանուէր գրութեան առիթով:)

Կրօնական մը մարմնով պարտասուն, դար մը կը կշռէր իր կեանքը հասուն: Մէկ ռոտը գործին եւ միւսը փոսին, Կ'աշխատէր անդուլ, Ս. Գիրքը ծոցին: Բարեպաշտ մարդիկ մօտեցան իրեն, եւ խուհուրդ տուին, որ բաշտի գործէն:

Հերիք տփեցար՝ ըսին խղճահար, հանգիստ տուր մարմնիդ ու սրտիդ տկար:

- Մօտ է վախճանս ըսաւ ծերունին, հեռու չէ ինձմէ սահմանը լոյսին: Պայքար է կեանքը անձուրաց մարդուն, փառքի չի հասնիր կէս բուն, կէս արթուն:

Իրական ծերը՝ զառամածը չէ, որ կննիր ունի ու կը դողդոջէ:

Այլ՝ հոգին է սեւ, որ ունի բիծեր,

Նոյնիսկ դեռատին կը դարձնէ ծեր:

Մրցում է կեանքը վերելք տեւական,

Այս մրցումէն դուրս ի՞նչ կայ իրական,

Եթէ մարգիկ մը կենար կէս ճամբան,

Լէր մրցումը, չհասնէր սահման.

Միթէ՞ կու տային անոր երանի,

Եւ կ'ըլլա՞ր մարդոց ծափին արժանի:

Այս քաղցր լուծը կը կրեմ յաւէտ,

Որքան դեռ ունիմ օրեր արփաւէտ:

ՎԱՐԴԱՆ Ա. ՔՀՆՅ. ՏԻՒԼԿԵՐԵԱՆ